

תת"ע 8919/10/13 - מדינת ישראל נגד אהרן אלמליח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 מרץ 2014

תת"ע 8919-10-13 מדינת ישראל נ' אלמליח
בפני כב' השופט רועי פרי

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: אהרן אלמליח

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל שחצה במעבר חצייה להשלים חצייתו בבטחה - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.
 2. עסקינן בבירור משפט. הנאשם ביקש להישפט, כפר במיוחס לו בישיבת ההקראה ועל כן נקבע התיק לשמיעת ראיות.
 3. בישיבת ההקראה טען הנאשם, בין היתר: **"עברתי לפני המעבר, עברו אנשים וגם אם וילד והתחלתי את הפנייה ימינה, האם כנראה התחילה לחזור וזה כנראה מה שהשוטר ראה"**.
 4. מטעם התביעה העיד השוטר רס"ב דורון בסטיקר שערך את הדו"ח (ת1).
- השוטר מציין בדו"ח כי ביום 13.5.13 שעה 15:17, הבחין ברכבו של הנאשם נוסע ברחוב נחמיה ופונה ימינה לרחוב חזון איש (לצפון) בבני ברק, **"ולא נתן זכות קדימה להולכת רגל שחצתה במעבר חצייה מכיוון האי תנועה לכיוון חזון איש 53. ההולכת רגל הייתה במלבן הלבן הרביעי כיוון חצייתה. במעבר חצייה 8 מלבנים לבנים ששני המלבנים האחרונים בכיוון חצייתה דהויים. הייתי בחזון איש 49 מחוץ לניידת, קשר עין רצוף עד עצירתו, הוסבר לנהג על העבירה"**.

עמוד 1

הנאשם טען בדבריו בדו"ח כי לא הייתה הולכת רגל וביקש לכתוב את תגובתו.

השוטר התיר זאת, והנאשם כתב בכתב ידו: **"עצרתי בעצור, עברו שני אנשים, כשהיה פנוי נסעתי".**

5. השוטר הכחיש בחקירתו הנגדית, לשאלת הנאשם, כי כתב את הנסיבות לאחר תגובת הנהג. השוטר עמד על כך שעמד מרחק של 20-25 מטרים מהצומת. השוטר סימן על פני תמונה, שצילם הנאשם, בצומת המדובר, את מקום עמידתו (נ/1).

הנאשם טען כי לא יתכן שהולכת הרגל הגיעה לפס הרביעי במעבר, והשוטר עמד על גרסתו - ע' 3, ש' 2-8 **(הנאשם אף הגיש תמונות בסוגיה זו נ/2, נ/3).**

השוטר אישר שממקום עמידתו לא רואים את קו העצירה שברחוב נחמיה, אולם, כדבריו, התמקד הנהג במעבר החצייה ולא בקו העצירה. הנאשם שאל את השוטר, האם זה נכון שהשוטר שקל ליתן לו אזהרה חלף הדו"ח, והעד השיב כי לגבי כל נהג הוא בודק במסוף אפשרות לעזור.

6. הנאשם העיד להגנתו. הנאשם סיפר כי הגיע לבני ברק לבקר את בנו, עצר בצומת ברחוב נחמיה בקו העצירה, המתין שהולכי הרגל יחצו וביניהם המתין לאישה וילד שחצו את רחוב חזון איש מימין לשמאל. עת עלתה האישה עם הילד על אי התנועה החל בנסיעתו ופנה ימינה תוך שהסתכל לכל הכיוונים וחצה את הצומת.

הופתע ונדהם עת השוטר עצר אותו.

7. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הבחין בשוטר רק אחרי שפנה ימינה. התובע הטיח בנאשם כי לא אמר בתגובתו לשוטר כי היו אישה וילד, והנאשם הסביר כשאמר שני אנשים לכך התכוון. הנאשם עמד על גרסתו, שלא יתכן והולכת הרגל הגיעה לפס הרביעי, כי אז מדובר היה במקרה של כמעט פגיעה באדם.

הנאשם אישר את דבריו בדו"ח. האנשם הסביר כי אשתו ישבה לידו ואת הילד בן 12 שישב ברכב לא הביא לבית המשפט על מנת שלא ליצור לו טראומה.

במהלך חקירת הנאשם הגיש התובע את אחת התמונות שצילם הנאשם בצומת (ת/2).

8. יפה אלמליח, אשת הנאשם העידה כעדת הגנה.

סיפרה כי נסעה עם בעלה, לצדו, ברחוב נחמיה והתכוונו לפנות לרחוב חזון איש. בעלה עצר לפני מעבר החצייה ברחוב נחמיה והבחינה באנשים החוצים את רחוב חזון איש. לכדה את עיניה אישה חילונית שחצתה את הכביש עם ילד חרדי, היא אחזה אותו ביד. האישה חצתה את חזון איש עד שהניחה את הילד על גבי המדרכה. **"והיא ירדה בזמן שאנחנו נוסעים עוד אחרי האי תנועה, לא מה שקרוב אלינו"** - ע' 7. העדה סיפרה כי לא היו

הולכי רגל במעבר עצמו. לאחר שבעלה פנה, הולכת הרגל הייתה בנתיב השני אחרי אי התנועה (תוך שהדגימה על פני ת/2). לאחר שבעלה ביצע את הפנייה הולכת הרגל שמה את הילד על המדרכה וחזרה לאחור בחזרה למעבר החצייה.

9. בחקירתה הנגדית, הסבירה אשת הנאשם, מדוע אותה אישה לכדה את עיניה - **"אם זה רחוב בבני ברק ואישה חילונית מחזיקה ילד עם פאות זה משך אותי"** - ע' 8, ש' 31. העדה עמדה על כך שבקטע הרלוונטי האישה היתה לבד, והיא חזרה מהצד השני של אי התנועה.

דין והכרעה

10. בפני גרסה מול גרסה. מחד גיסא, גרסת השוטר שהבחין בנאשם מבצע פנייה מרחוב נחמיה לרחוב חזון איש ולא אפשר להולכת רגל שעל גבי המעבר להשלים חצייתה. מאידך גיסא, גרסת הנאשם ואשתו, כפי שראשיתה הובאה בדו"ח ובישיבת ההקראה, לפיה עת חלף על פני מעבר החצייה לא היו הולכי רגל על גבי המעבר. גרסה עליה עמד במשפטו.

11. כחיזוק לדברים הביא הנאשם את אשתו שישבה לצדו. אשת הנאשם, הסבירה באופן פשוט, על פני התמונה **ת/2**, כי הבחינה באישה חילונית עם ילד חרדי הולכת על המעבר ומגיעה למדרכה (הרחוקה) - יצוין כי רחוב חזון איש מחולק באמצעות אי תנועה לשני מסלולים ובכל מסלול מעבר חצייה נפרד ומופרד. לאחר שהניחה האישה את הילד על גבי המדרכה שבה לאחור והחלה לחצות במעבר הרחוק. כך עולה מעדותה ומהתמונה עליה הדגימה (ת/2).

לאחר שהזהרתי את עצמי, בשים לב שמדובר בעדות קרובת משפחה, אני קובע כי אשת הנאשם הותירה בי רושם חיובי. בשפתה הפשוטה, מבלי שביקשה להוסיף או להעצים מהדברים, סיפרה את שראתה, כאשר ניכר בה שהאירוע נחקק היטב בזכרונה, בשל המראה, שהינו חריג לשיטתה - אישה חילונית מחזיקה ילד חרדי.

12. בנסיבות אלה, נותר בליבי ספק, שמא בשל המרחק ממנו עמד השוטר ביחס לצומת, כשהוא לא רואה את קו העצירה המקדים, המצוי ברחוב נחמיה, וניכר כי שדה הראייה שלו מוגבל, לאור כמות כלי הרכב והאנשים הנעים בצומת מרכזי זה, סבר השוטר כי אותה אישה שחזרה למעבר החצייה כבר הגיעה לחלקו הקרוב לפניה שביצע הנאשם, בעוד זו הייתה עדיין בחלקו הרחוק, מעבר לאי התנועה (ראו ת/2).

משכך, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ל' אדר תשע"ד, 02 מרץ 2014, במעמד הצדדים.